

Formanden: Vi gaa nu over til det sidste Afsnit, som er den tilbagestaende Del af Lovforslaget, navnlig 3die Kapitel om Skibsafgiften med de dertil hørende Endringsforslag.

Det er jo vel i sig selv en vigtig Materie, men da den er saa ofte behandlet her og saa grundig drøftet i Betænkningen, nærer jeg noget Haab om, at vi kunne naae til Ende idag, hvilket i flere Henseender vilde være heldigt.

Breinholt: Jeg haaber ikke at gjøre mig styldig i nogen Feiltagelse, naar jeg antager, at den Sag, hvorom der her handles, nemlig Skibsafgiften, for Diebliffet og i alt Væsentligt er udebatteret. Jeg frygter i alt Fald ikke for at tage feil, naar jeg gaar ud fra, at ærede Medlemmer have gjort sig bekendte med Betænkningen og de Udtalelser, der der findes om den samme Gjenstand, blandt hvilke særlig Flertallet, hvortil jeg hører, ere udsørlige — man kunde snarere mene maasse for udsørlige — og jeg veed i alt Fald ikke i dette Dieblif Noget med Nytte at kunne tilføie. Det ærede Mindretal har imidlertid i sine Udtalelser om denne Gjenstand i Betænkningen havt Leilighed til at indbegaa adskillige af Flertallets Udtalelser, og da den, der sidst har Ordet, jeg vil just ikke sige har Ret, men dog en ubestridelig Fordel, idet Mange ville faae det Indtryk, at en Paastand alene paa Grund af, at den staaar uimodsagt, saamtidig dermed er ubestridelig, maa det derfor være mig tilladt at gjøre nogle saa, men meget forie Bemærkninger til det ærede Mindretals Udtalelser. Blandt disse skal jeg da allerførst henlede Opmærksomheden paa, at det i Betænkningen siger: „Det — det vil sige Flertallet — har saaledes ikke ført noget Forsvar for Afgiften af udgaende Skibes Bestuwing, der utvivlsomt vil virke som en Udsørlselstold, og ligesaa lidt har det godgjort det Rigtige i at kræve Skibsafgift af de Varer, som indføres til Export“. Man vil heraf meget let ledes til at tro, at Flertallet ganske havde forbigaaet disse to i og for sig meget væsentlige Punkter. Det er imidlertid ikke saa. Jeg skal blot henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at det første Punkt, nemlig om udgaende Skibes Bestuwing, er behandlet i et helt stort Stykke og det andet Punkt, med Hensyn til Indførelse af Varer, der igjen skulle exporteres, kort sagt Transithandelen, er behandlet i Flertallets Udtalelse saaledes, at hele Spalten bestjæftiger sig med denne Gjenstand. Jeg skal derefter gaa over til en mere reel Bemærkning, idet jeg ikke kan tilbageholde den Betragtning, at det ærede Mindretal synes at have havt Tilbøjelighed til at staa ind paa den vel bekendte, meget hyppig brugte Bei at sætte Skibsafgiften under en Krydsild fra forskellige

saakaldte truede Interessers Side. Det ærede Mindretal udtaler sig saaledes om den som en Skat paa Transporten tilfjøs, hvorved baade Skibsfarten og Søhandelen vil tynnes, medens det samme ærede Mindretal fort efter siger: „men Skibsafgiften som enhver anden Afgift paa Transporten maa forudsættes i sidste Instants at ville falde Varerne til Last.“ Naar nu Skibsafgiften i sidste Instants falder Varerne, altsaa Forbrugerne, til Last, hvorledes da den samme Afgift saamtidig lynderlig kan tynge Skibsfarten, det har jeg ialtsald ikke ret kunnet formaa at fatte. Jeg veed ikke, om disse Udtalelser ret vel kunne forliges. Der er en anden Bemærkning i Mindretallets Udtalelse, Side 13, hvori det taler om den Skibsafgift, der opkræves i Udlandet, og som bekendt opkræves den mange Steder og, saavidt mig bekendt, i ethvert civiliseret Land. (Bloug: Knap nok.). Det er muligt, at der gives Undtagelser, men de ere mig ubekjendte. Blandt alle disse Lande finder det ærede Mindretal kun Foranledning til at fremdrage England og siger, der er den Fyrsgift, der hæves, i den Grad ubetydelig, at hvis vi vilde anlægge den samme Maalestok, vilde det ikke være Tale om dens Bibeholdelse. Det tror jeg er en fuldstændig Misforstaaelse, thi denne Afgift er saa langt fra at være ubetydelig, at hvis vi vilde regne f. Ex. her, at Skibsafgiften erlagdes her i Kjøbenhavn af engelske Skibe, da vilde disse Skibe mindst have 12 Fyr at passere, og med den samme Afgift, der svares for hvert Fyr i England, vilde vi naae op til en Afgift, der i visse Tilfælde endogmaa vilde komme til at staa over den Afgift, som opkræves her. Jeg skal dog ikke lægge videre Vægt derpaa, der kunde være andre Bemærkninger at gjøre, men jeg skal af Hensyn til Tidens Korthed og til den Udtalelse, vi hørte fra den høitærede Formand, forbigaa dem for blot med et Par Ord ganske fort at døele ved Mindretallets Konklusion. Den gaar nemlig ud fra — det staaar paa den sidste Linie i Betænkningen — at det Lab, der vil fremkomme i Statens Indtagter ved, at Skibsafgiften ophæves, vil kunne indvindes gennem en Ofskat, og det meget ærede Mindretal siger ordret allerlidst: Under Forudsætning af, at dette maatte lykkes, har Mindretallet enedes om at stille sit Endringsforslag. Men nu have vi jo hørt — jeg tror, det er ikke længere siden end igaar eller iforgaars af den ærede Finansminister, at han efter sin Opsattelse langt fra ansaa Chancerne for en Ofskatts Tilstedekomst for særdeles gode, og det ærede kongevalgte Medlem her ligeoverfor (Fischer) udtalte sig, saavidt jeg erindrer saaledes, at Ofskatten var jo nu bragt til Hvile, nærmest den foreløbige Hvile, men han antog, at, naar den vaagneede op, var det kun for at blive stædet til den evige Hvile. Hvis disse Udtalelser skulde bekræfte sig, navnlig den sidste i bestemtere Form holdte, forekommer det mig, at det Grundlag,